

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. szeptember 29-én.
Óvodai befogadó istentisztelet alkalmával.***

Textus: Lukács evangéliuma 9. rész 48. verse: „Mert aki a legkisebb mindnyájatok között, az az igazán nagy!”

Kedves Gyerekek, Szülők, Nagyszülők, Kedves Testvéreim!

Minden emberben ott van egy alapvető vágy, hogy ő kerüljön az élre. Akkor is, hogyha ezt nem mindig mutatjuk, mert megtanultuk, hogy ez nem mindig jó. Mégis ha ezt nem küzdjük le, akár gyerekekről, akár felnőttekről beszélek, akkor annak mindig versengés a következménye. Ebből fakadnak azok a mondatok, amiket sokszor hallunk óvodásoktól: én vagyok az erősebb. Az lehet, de én vagyok az ügyesebb. Én vagyok a szebb. Az lehet, de én vagyok az okosabb. Ha pedig azt gondoljuk, hogy ezeket a mondatokat, vagy inkább érzéseket ott hagytuk az óvodában, akkor gondoljuk arra, hogy mi történik a felnőttek között. Ott van az a vágy, hogy nekem legyen jobb autóm, nagyobb házam, szebb kertem, vagy éppen menőbb telefonom, mint a másinak. A versengés iránti vágyat sokszor érzékelem az autópályán, amikor szinte úgy mennek egyes autósok, mintha a Hungaroringen lennének. Ezzel szemben áll az, amit Jézus mond: „Mert aki a legkisebb mindnyájatok között, az az igazán nagy!”

Nem az a nagy, aki az első, aki a legnagyobb, a legügyesebb. Az első helynek Isten előtt nincsen értelme, mert lehet, hogy ami az emberek előtt nagynak számít, az Isten előtt semmit nem ér. Vajon be jutok-e az örök életre, hogyha az enyém a leggyorsabb autó? Vajon enyém lesz-e a mennyország, hogyha én szinte mennyei szépségű házban lakom? A válasz egyértelműen: nem. Semmi előnyöm nem származik abból, hogyha itt a földön első akarok lenni.

Ezért mondta el Jézus a szőlőmunkások példázatát. Elmondta, hogy hasonló a mennyek országa ahhoz a gazdához, aki korán reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon a szőlőjébe. Megegyezett a munkásokkal 1 dénár napi díjban, és elküldte őket a szőlőjébe dolgozni. Kilenc órakor, tizenkét órakor, délután három órakor és öt órakor is kiment a piacra és fogadott fel munkásokat. Amikor este lett, akkor odahívta a munkásokat, és mondta a vezetőnek, hogy fizesse ki a bérüket. Először azokat fizette ki a gazda, akik délután öt órakor érkeztek. Mindenki kapott 1 dénárt. Így ment ez visszafelé, míg azokra került a sor, akik korán reggel kezdtek el dolgozni. Ők azt hitték, hogy majd több bért kapnak, de ők is csak 1 dénárral lettek gazdagabbak. Amikor ezt meglátták, akkor elkezdtek zúgolódni, hogy ez így nem igazságos. Ők voltak, akik a legtöbbet dolgozták. Nekik több jár. Mire a gazda megkérdezte tőlük. Nem 1 dénárban állapodtunk meg? De igen, felelték a munkások. Akkor vegyék el, amiben megállapodtunk, és menjetek haza. Én az utolsónak is annyit akarok adni, mint az elsőnek. „Így lesznek az utolsókból első, az elsőkből pedig utolsók.” A nagyobbaknak, az elsőnek, a gyorsabbnak semmi előnye nincsen Isten előtt.

Ezért mondta Jézus a tanítványainak is, hogy „aki a legkisebb mindnyájatok között, az az igazán nagy!” Itt a templomban a legkisebbek a gyerekek. Amikor nagyságról beszél Jézus, és ezzel párhuzamba állítja a kicsinyeket, akkor tulajdonképpen azt mondja, hogy Isten előtt ne tartsuk magunkat felnőttek, hanem legyünk bátran gyerekek. A felnőttek ugyanis mindent meg kell oldani, mindenütt helyt kell állnia. A felnőttek tartása van, nem lehet gyenge. Nem ők vezetnek, hanem neki kell másokat vezetnie. Aki Istennel szemben is így viselkedik, az nem hagyja, hogy Ő bármit megtegyen, hogy segítsen, hogy tanácsot adjon. Én úgyis jobban tudom, mint akár maga Isten is. Ha lelkemben felnőttek tartom magam Isten előtt, akkor minden lelki kincset elveszíthetek.

„Aki a legkisebb mindnyájatok között, az az igazán nagy”. Ki is az igazán kicsi? Aki úgy viselkedik lelkében, mint egy gyerek. Milyen is egy kisgyerek? Bízunk a felnőttek erejében. Amikor az a kérdés, hogy az édesapja elkapja-e, akkor minden kételkedés nélkül leugrik a magasból, mert tudja, hogy nem fogják elejteni. Nem tudom, hogy bennünk van-e ilyen bizalom Isten felé. Amikor nehézségünk van, amikor azt érezzük, hogy nem tudjuk megoldani az életünk nehéz helyzeteit, akkor beleugrunk-e Isten karjába, kérjük-e azt, hogy Ő segítsen nekünk? Akkor vagyunk igazán kicsinyek, hogyha ennyire megbízunk Istenben.

Ugyanakkor, aki kicsi, a vigasztalást is a felnőttektől várja. Ki az, aki szeret odabújni édesanyához, édesapához, az óvó nénihez, dadus nénihez, hogyha szomorú? (Kérem, tartsátok fel a kezeteiket) Szinte minden kisgyerek arra vágyik a fájdalomában, hogy ott legyen valaki, aki átöleli, aki megvigasztalja. Felnőttként milyen sokszor van olyan gondolatunk, hogy nekünk erre már nincsen lehetőségünk. Egy igazi férfi amúgy sem sír, szoktuk mondani. Én azonban azt gondolom, hogy nekünk is szükségünk van arra,

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. szeptember 29-én.
Óvodai befogadó istentisztelet alkalmával.***

hogy odamehessünk valakihez, hogy megvigasztaljon, és bátorítson. Mi is érezhetjük ezt, hogyha bizalommal odamegyünk Istenhez, és minden fájdalmunkat elmondjuk, kiöntjük előtte a szívünket. „Mert aki a legkisebb mindnyájatok között, az az igazán nagy!”

A kicsiségnek van még egy fontos jellemzője. Az ilyen lelkületű ember nem annak örül, ha kiemelik, ha megdicsérik, ha előtérbe állítják, hanem annak, hogyha a háttérben maradhat. Valahogyan úgy, ahogyan az óvodai dolgozók sem emlegetik minden napon a gyerekeknek, hogy mekkora dolog az, hogy van, aki foglalkozik veletek, így kell lennünk Istennel kapcsolatban is. Nem azt soroljuk fel, hogy mi mit tettünk, hogy mi mit értünk el, hanem azt mondjuk el köszönettel Istennek, hogy Ő mit tett meg értünk.

Akkor tudok igazán kicsivé válni, hogyha látom magam előtt Isten nagyságát. Akkor érzem meg ezt igazán, amikor megállok a csillagos égbolt alatt, és végiggondolom, hogy az a csillag, aminek a fényét látom, milyen óriási távolságra van tőlem. Ráadásul egy-egy csillag körül sok-sok bolygó kering, ha mindezeket szeretném összeadni, akkor nagyon sok papírra lenne szükségem. Az én életem mennyire parányi a földhöz képest is, hátha még a világegyetemre gondolok, akkor végképp érzem az apró voltomat. A Mindenható pedig ott áll mindezek felett. Az életem, a családom, a munkám ehhez az Istenhez tartozhat.

Az igazán kicsivé váló ember olyan, hogy szolgál a többieknek. Nem kötelességből, hanem szeretetből. Igazán kicsivé tenni nem az agyam fog, nem az elhatározás, hanem csak a szeretet. Sok-sok évvel ezelőtt Betlehemben megszületett egy csecsemő, teljesen védtelenül. Ott Isten lépett bele ebbe a világba. Ennél törekenyebb formában nem tudta volna Isten kifejezni az ember felé a szeretetét. Azért jött el Jézus a földre, hogy nekünk szolgáljon, hogy feláldozza magát. „Mert aki a legkisebb mindnyájatok között, az az igazán nagy!”

Nem az a kérdés tehát a mai napon, hogy mennyire vagyok nagy, vagy éppen mennyire vagyok kicsi, hanem az, hogy mekkora szeretet van bennem. Igazán apróvá akkor tudok válni, hogyha a szeretetem mások mögé helyez, hogyha a szeretet kiveszi a lelkemből a versengést. Érezzek úgy, ahogyan Jézus érzett, és legyek olyan alázatos és szerény, amilyen Jézus volt. Ne felejtjük el, ami óvodánk idei vezérigéje: „Mert aki a legkisebb mindnyájatok között, az az igazán nagy!”

Ámen!